

M-am întristat mult, aflînd că Florin Eftimescu a încetat din viață. Ne părăsește pe neașteptate și prea de timpuriu, tocmai în momentul cînd instituția pe care o slujim de atîția ani împreună, avea mai mult ca oricînd nevoie de contribuția lui.

Colegi în generațiile care am învățat pe vremuri în Academia de Muzică, vechi colaborator în conducerea Conservatorului pe cînd mă aflam decan al Facultății Teoretice, membru de prestigiu al Catedrei de Armonie-contrapunct, compoziție, Florin Eftimescu mi-a fost întotdeauna prieten nobil și devotat, în toate împrejurările, civilizată și politicos, un adevărat om de omenie.

Născut în București în 1919, intrase în cel de al 55-lea an al vieții. E vîrsta la care s-au stins mulți dintre muzicienii noștri, vîrsta deplinei maturități, a împlinirii experienței, a înțelepciunii.

Florin Eftimescu era un muzician distins, prea sfios, prea modest pentru educația muzicală pe care o primise, prea puțin pretențios pentru cultura pe care o poseda. L-am admirat întotdeauna pentru buna creștere, pentru manierele alese, pentru respectul nutrit artei pe care o îndrăgise din fragedă copilărie, pentru bunăcuviința și afecțiunea, pe care le utiliza în relațiile cu oamenii.

Ani de zile am urmărit cu simpatie viața lui discretă, condescendența față de colegi, dragostea față de elevi și devotamentul filial față de venerata lui mamă.

Florin Eftimescu s-a aflat întotdeauna printre cei care se mulțumesc cu puțin, care nu pretind nimic de la nimeni, care nu invidiază, deși își înăbușea impulsurile în discreție și tact. Agresivitatea, infatuarea, aroganța, ambițiile erau pentru el lucruri necunoscute, față de care se rușina auzindu-le. Așa sîntem noi oamenii. Ne-am obișnuit să nu recunoaștem calitățile semenilor decît odată cu regretele postume.

A fost elev de compoziție al profesorului Mihail Jora — a studiat de asemenea pianul și-a trecut licența în drept. Mi-amintesc de tînărul studios, plin de avînt și speranțe, cu care împărtășeam gîndurile bune și planurile de viitor.

Începuturile activității lui, pornite cu modestia și sfiala care îl caracterizau, dovedesc răbdarea și strădaniile susținute ale unui om care și-a propus să devină util muzicii românești, învățămîntului, culturii noastre, cît mai multor oameni.

Profesor de pian la Liceul militar muzical, la Conservatorul „Lyra”, asistent la Academia de Muzică în 1946, apoi, fără întrerupere conferențiar, profesor, director de studii, de două ori decan, prorector în actualul Conservator, Florin Eftimescu a devenit un devotat slujitor al învățămîntului muzical, căruia i-a dedicat aproape în întregime timpul, energiile, preocupările, idealurile. A fost un excelent profesor de armonie. Cursul lui avea ținută, meticulozitatea lui impunea studenților corectitudine, exigența lui îndemna la lucru. Învățămîntul nostru muzical superior pierde un eminent profesor în plină activitate. Elevii săi ar fi putut profita, muzica românească de asemenea.

În munca administrativă de organizare și conducere în care și-a irosit o bună parte din activitatea lui, a pus întotdeauna distincție, calm, tact, devenind un colaborator prețios și util colectivului, reprezentînd ani în șir o permanență pe lîngă care s-au succedat rectori și decani. Munca lui discretă, adesea nebagată-n seamă, a fost dăruită cu generozitate instituției și problemelor învățămîntului într-o perioadă plină de frămîntări, de căutări, de transformări, care solicitau permanent răbdare, calm și eforturi susținute. Le-a dovedit din plin.

Florin Eftimescu a scris muzică de teatru, muzică vocal-simfonică, muzică simfonică, muzică de cameră — în special muzică de cameră — vocală, corală. Din aceeași sfială și modestie — care-l caracterizau în toate împrejurările — creația sa a rămas oarecum în umbră față de activitatea intensă didactică și administrativă în învățămînt. Sînt sigur că dragostea, bunăvoința și simțul de datorie al colegilor care l-au înțeles și iubit, recunoștința elevilor vor descoperi în lucrările lui inspirația caldă, sensibilă, trăsăturile pline de distincție ale unei muzici scrise cu meșteșug și rafinament. Pentru că ar fi nedrept ca opera unui compozitor, care n-a știut să și-o impună în timpul vieții, să-și îplinească pînă la urmă o soartă nemeritată, fiind dată uitării.

Eu știu că *Poemul pentru violoncel și orchestră*, *Sonata pentru pian*, *Sonata pentru vioară și pian*, *Cvartetul de coarde*, *Liedurile* sînt pagini valabile ale muzicii românești, pe care tezaurul școlii noastre de compoziție și le va însuși. Va fi un omagiu meritat adus muzicianului dispărut prea devreme și pe care i-l datorăm.

Aș vrea ca gîndurile mele exprimate în această tristă împrejurare să-și găsească ecou în inimile colegilor care ne-am străduit, ne-am frămîntat și ne-am bucurat pentru muzica românească în Conservator și în Uniunea compozitorilor, în anii hărăziți să-i trăim împreună.

Aș vrea să înțeleagă tinerii noștri studenți că destinele muzicii românești se împletesc din contribuțiile generațiilor care se devotază intereselor ei superioare și în acest sens să aprecieze și să cinstească aportul și jertfa lui Florin Eftimescu.

Ion DUMITRESCU

Cu puține zile în urmă, profesorul Florin Eftimescu intra în clasa în care îl așteptau studenții săi, cărora le împărtășea cu generozitate crîmpeie din avuția încorporată în dimensiunile gândirii sale, în sensibilitatea și gustul său ales.

Moartea fulgerătoare l-a răpit în perioada deplinei maturități creatoare, cînd putea să se consacre în liniște unei întinse opere științifice și artistice, date fiind atributele pe care le întrunea personalitatea sa, dublate de o severă disciplină interioară. Era înzestrat cu o mobilitate a gândirii care îi permitea aplicarea logică și creatoare a bagajului său de cunoștințe situațiilor neașteptate pe care le oferă arta muzicală din totdeauna, cu precădere cea a secolului XX.

A avut intuiția timpurie a ceea ce poate însemna domeniul învățămîntului: pentru progresul neînterupt al culturii noastre muzicale, căreia i-a dedicat — ca și alți colegi de generație — cei mai frumoși ani ai scurtei și neliniștitei sale vieți. Puțini dintre cei prezenți cunosc efortul mare depus pentru clarificarea problematicii învățămîntului muzical superior, neliniștea interioară provocată de multele incertitudini și obstacole ce se cereau smulse din mentalitățile vetuste, anacronice. Etapele parcurse de instituția în care ne desfășurăm activitatea, clarificările ce au avut loc în domeniul didactic, metodologic, artistic nu pot fi desprinse de contribuția profesorului Florin Eftimescu, de devotamentul și neobosita muncă dăruită școlii.

În toamna acestui an școlar, alături de colegii săi din comisia didactică a Consiliului profesoral al Conservatorului, a adus un ultim și consistent aport la perfecționarea și modernizarea procesului instructiv-educativ. Ca și în alte împrejurări au putut fi remarcate discernămîntul, spiritul analitic, preocuparea pentru valorificarea superioară a virtuților morale, pedagogice și educative ale fiecărei discipline. Pentru toți rămîne un model de sinceritate și corectitudine, de generozitate și afecțiune. La clasă a strălucit prin soliditatea argumentului și demonstrației, rezultat al unei ample investigații personale, nu numai în domeniul armoniei, ci și al altor discipline înrudite.

Contribuțiile sale se încheagă într-o imagine vie și valorică a culturii mari, pe care a promovat-o cu consecvență de-a lungul celor aproape trei decenii de carieră didactică. Izbînzile colegilor săi de generație le-a salutat cu căldură și entuziasm, era, în ciuda aparențelor un temperament ardent care nu a pierdut niciodată legătura cu ceea ce este viu și peren în viața noastră muzicală.

Petre BRÂNCUȘI

Tristul eveniment care îndoliază astăzi casa muzicii bruscoază înțelegerea și sensibilitatea noastră. Este greu de acceptat această neașteptată dispariție a unuia dintre cei mai buni colegi, din mijlocul nostru, din mijlocul activității, în care el a stat neobosit în primele rînduri. Cei ce cunosc munca grea, de răspundere, pe care oamenii capabili de dăruire o duc zi de zi pentru mai binele vieții noastre artistice, pot măsura pierderea unei personalități ca cea a muzicianului FLORIN EFTIMESCU.

Am stat ani de zile lîngă el, lucrînd și gîndind împreună pentru netezirea drumului tinerilor din cele două facultăți ale Conservatorului nostru.

L-am admirat întotdeauna, pentru că era un muzician complet. Compozitor valoros, pianist excelent, profesor admirabil, om de cultură aparținînd unei intelectualități de fină formație, Eftimescu și-a modelat concepția de artă și de profesor pe un fond de sensibilitate creatoare, de cea mai nobilă esență. El a deslușit și pătruns cu claritate toate subtilitățile fenomenului muzical dar și aspra muncă de explicare, de îndrumare, de formare a unui muzician adevărat. Tuba studenții muncitori și talentați și nu suporta lenea sau indiferența. Un tact deosebit l-a ajutat să echilibreze delicatețea sufletească cu fermitatea convingerilor sale. Poate că aceasta a constituit și suportul autorității și demnității cu care a condus facultatea sa, apoi munca de prorector. Chiar după ce s-a retras din aceste activități care-i puneau la grea încercare sănătatea, Florin Eftimescu a continuat să sprijine cu experiența și ideile sale acțiunile de perfecționare a acestui delicat mecanism care este procesul de învățămînt artistic. Absența lui din rîndurile celor pasionați pentru viitorul acestui învățămînt o vom resimți întotdeauna cu aceeași părere de rău, iar exemplul demnității și modestiei sale de autentic artist și profesor va stărui ca un imbold în amintirea noastră. Din partea Facultății de interpretare aduc un ultim și îndurerat omagiu colegului Florin Eftimescu.

George MANOLIU